

หวงรัก

บทที่ 12

พีรชต์พยายามที่จะนับหนึ่งให้ถึงสิบ “ภรรยา” ของเขาเอาแต่ร้องไห้คร่ำครวญ ดวงตาบวมเป่ง ผมยุงเป็นกระเชิง เสียงที่เปล่งออกมากลับคลั่งแค้น.... “คุณบอกว่าคุณจะเลิกกัน ถ้าอย่างนั้นทำไมถึงจะพาเค้าไปอยู่ที่ภูเก็ต คนโกหก... คุณหลอกง”

เขาพยายามที่จะปลอบ “คุณเอาอะไรมาพูดกันจะง โครบอกคุณว่าผมจะพาเขาไปอยู่ภูเก็ต”

“อย่ามาหลอกง นงรู้ก็แล้วกัน คุณโกหก”

“ไม่เอาน่า สงบสติอารมณ์ลงบ้าง คุณโวยวายอย่างนี้ไม่มีประโยชน์อะไรเลย คุณทุกข์ไปเปล่าๆ กับเรื่องที่ไม่จริงเลย”

“ไม่จริงหรือ คุณพาเค้ามาพูดต่อหน้าได้ไหมละ นงจะได้เชื่อ”

พอเขาเงิบ มือที่มีเล็บแหลมสีสดก็ขยุ้มลงที่แขนอย่างแค้นเคือง ชายหนุ่มรู้สึกเจ็บแปลบ ฝ่ายนั้นทั้งทุบตีทั้งหยิกข่วน

“ถ้าไม่จริงก็พาเค้ามาพูดกันให้รู้เรื่องซิ”

“นง ไม่เอาน่า” พีรชต์จับข้อมือที่รุกรานไว้ “ผมบอกคุณว่าจะจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยผมก็จะทำ แต่ว่ามันต้องค่อยเป็นค่อยไป ทางนั้นไม่มีความผิดอะไร อย่าทำอะไรห้กหาญ ผมขอร้อง”

เธอร้องให้เสียงดัง “คุณแค้นเขามากกว่าแค้นง”

ชายหนุ่มโอบรัดร่างอวบที่เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชไว้แน่น

“ผมจะแค้นคนอื่นมากกว่าคุณได้ยังไง”

“ไปให้พ้น คนโกหก อย่ามาจับฉัน ไป”

ความโกรธเคืองน้อยใจทำให้เธอตั้งรกรากต่อต้าน หนุ่มใหญ่หมดปัญญาที่จะทำอย่างไรได้ ปล่อยร่างตัวมให้เป็นที่อิสระแล้วก็ได้แต่นั่งซึมอยู่ในเก้าอี้นวม ดูเธอร้องไห้จนหยุดไปเอง

เขาผลอตัวกลับไป ตื่นอีกครั้งด้วยเสียงอ้อแอ้ของนงนรี “กลุ้มใจเหลือเกิน... กลุ้มใจ...” เขามองงงๆ ร่างของสาวใหญ่ยืนโงนเงนอยู่ตรงหน้า ก่อนจะเดินโซเซไปมา ถือขวดเหล้าไว้ในมือ

“นง ไม่เอาน่า” เขาลุกขึ้น เดินเข้าไปจับ สาวใหญ่สะบัด

“อย่ามายุ่งกับฉัน ไป...ไปเลย กลับไปกนังเมียเด็กของคุณ ฉันมันแก่แล้วโทรมแล้ว สู้เด็กไม่ได้หรอก กลับไปเลย...”

หนุ่มใหญ่ได้แต่ถอยออกมายืนดู ผู้หญิงคนนี้เหมือนไม่ใช่ นงนรีที่เขาเคยรักเคยหลง นงนรีเคยเป็นผู้หญิงที่สวยเจิดฉาย มีอิทธิพลมากพอที่จะทำให้เขาขจัดใจมารดา แอบใช้ชีวิตคู่ร่วมกันมาเป็นเวลานาน แม้กาลเวลาจะทำให้รูปลักษณ์ของเธอเปลี่ยนไปและนิสัยใจคอตัวตนที่แท้ปรากฏออกมาบ้าง แต่ก็ไม่ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกขัดแย้งจนทนไม่ได้ ในบัดนี้หนีจากคุณหญิงผกาเสียชีวิต เธอต้องการให้เขาเลิกกับฟ้ารุ่งและจัดการแต่งงานถูกต้อง เมื่อไม่ได้ตั้งใจเธอก็แย่งทุกที

ไม่เคยทะเลาะก็ทะเลาะ ไม่เคยแสดงกิริยาบาดตา คำพูดบาดใจ เธอก็แสดงออกมาทุกอย่าง อย่าง จนที่เขาเคยคิดว่าเธอก็มีความเป็น “ผู้ดี” อยู่ในตัว ก็แทบจะต้องเปลี่ยนใจ

“ฉันเป็นเมียของคุณ... ฉันเป็นเมีย... ฉันมีสิทธิ์หรือว่าไม่มี...” เสียงสะท้านพร่ำพูดกับตัวเองพลางน้ำตาไหลพราก ยกขวดเหล้าจรดริมฝีปากครั้งแล้วครั้งเล่า หากเขาเข้าไปแตะต้อง โอบกอดปลอบโยน เธอก็ต่อสู้ต้านทาน หากไม่ทำอะไรนอกจากนั่งมอง ก็เหมือนกับจะยั่วให้อีกฝ่ายยิ่งตอกชกตัว น้อยอกน้อยใจทำร้ายตัวเองหนักขึ้น

สาวใหญ่หมดฤทธิ์เพราะเหล้า ร่างอวบนอนระทวย ชายหนุ่มห่มผ้าให้ก่อนจะถอยออกมานั่งมองอย่างหนักใจ นึกถึง “ภรรยา” อีกคนหนึ่งที่อยู่ หลายวันแล้วที่เขาไม่ได้กลับบ้าน เพราะภรรยาคนแรกยื่นคำขาด ‘...นงไม่ให้คุณกลับ คุณต้องอยู่กับนงที่นี่...’

นงนรีนอนอยู่ตรงหน้า ชายหนุ่มกลับคิดถึงฟ้ารุ่งอย่างถวิลหา..

“คุณฟ้ารุ่ง...”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองร่างสูงที่มายืนอยู่ตรงหน้า สีหน้าเขาผิดจากที่พาลสุดๆ ในเวลาเช้า แต่ก็ยังรักษาท่าทีไว้

“คะ คุณภุริ”

“ขอดูรายงานอนุมัติการซื้อเคมีของเดือนที่แล้วหน่อย”

เสียงพูดขรั่ม ปรกกายตาอ่อน ฟ้ารุ่งหยิบแฟ้มบางออกมาจากตั่งแฟ้มที่ซ้อนกันอยู่บนโต๊ะ รายงานที่ว่าถูกทำสำเนาส่งมาให้ชายหนุ่มไม่จำเป็นที่จะต้องมาขอจากเธอซึ่งอยู่ปลายทาง

“คุณอมราเขาอ้างว่าคุณอุทัยเอาของเขาไป”

“อ้อ ค่ะ”

ชายหนุ่มเปิดดู ทำทางเหมือนสนใจเต็มประดา

“ทำไมคุณถึงเซ็นชื่อให้เรื่องนี้ผ่านโดยไม่มีการไต่สวนอีก”

“รายงานบอกรายละเอียดทุกอย่างแล้วนี่คะ แล้วทุกฝ่ายก็เซ็นชื่อรับรองมาครบหมด หัวหน้างาน ผู้จัดการฝ่ายผลิต ผู้จัดการโรงงาน ความเสียหายถึงจะไม่น้อย แต่ไม่ใช่จะเกิดบ่อยๆ เหตุสุดวิสัยเกิดขึ้นได้เสมอ”

“ผมไม่ต้องแตะต้องอะไรในเรื่องนี้เลยหรือ” เสียงถาม

ฟ้ารุ่งตอบว่า “ถ้าคุณเรียกมาสอบสวนอีกจะทำให้คนทำงานเสียกำลังใจ คุณน่าจะปล่อยให้ผ่าน แต่ในการประชุมผู้จัดการประจำสัปดาห์ คุณอาจพูดถึงอีกนิดหน่อย อย่าให้บาดหมางกันโดยไม่จำเป็นจะดีกว่า”

“ตกลง ผมจะเซ็นอนุมัติให้เรื่องนี้ผ่านไป”

“ดีแล้วค่ะ”

ชายหนุ่มเงยบไปเป็นครู่ รือเหมือนอยากจะพูดอะไร แต่แล้วก็ไม่พูด เขาส่งแฟ้มคืนให้ก่อนจะเดินกลับไป

หญิงสาวมองตาม หากว่ามันยากเย็นหนักก็ไม่จำเป็นที่จะต้องขอโทษ เธอหายโกรธตั้งนานแล้ว....

โทรศัพท์จากสามีในเวลาบ่ายจัด บอกว่าเขาอยู่ในออฟฟิศทำให้หญิงสาวรู้สึกยินดียิ่ง เธอยังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน ด้วยอารมณ์แจ่มใสจนเลยเวลาเลิกงานแล้วเมื่อเสียงโทรศัพท์ดังเรียกอีกครั้ง

“ผมรออยู่ที่ห้องกุริ คุณอุทัยก็อยู่ด้วย”

หญิงสาวถือกระเป๋าเดินมาสมทบ พบว่าคนทั้งสามต่างก็มีสีหน้าเคร่งเครียด คงจะพูดกันถึงปัญหาการเงินและสารพัดปัญหาของบริษัทอีกตามเคย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกุริ ไบหน้าคมเข้มดูเครียดซิ่งกว่าคนอื่น ๆ

ชายหนุ่มมองฟ้ารุ่งแล้วก็เดินไป ดูไม่คล้ายกุริที่พูดคุยกับเธออย่างดีเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ ชีวิตประจำวันของเขาเป็นอยู่เช่นนี้ อารมณ์พลิกผันอยู่ตลอดเวลา สักครู่อารมณ์ดี อีกสักครู่ก็ต้องพบความขัดแย้งเคร่งเครียด

ก็น่าเห็นใจหากว่าเขาจะต้องการสิ่งบำรุงหล่อเลี้ยงจิตใจบ้าง เช่นผู้หญิงที่น่ารักอย่างมณฑิรา และก็สมควรอภัยให้หากจะมีบางครั้ง บางคราวที่เขาพูดจากับเธอรุนแรงเกินควร

พีร์ชต์พยักหน้าให้เธอ ก่อนจะหันมาลาอุทัย

“คุณอุทัย ผมไปก่อนละ มีอะไรก็โทรศัพท์ไปคุยก็แล้วกัน ช่วงเช้าผมอยู่ที่รีซิดา ช่วงบ่ายอยู่ที่อโศก ถ้าไม่พบก็ส่งเลขาไว้”

“ครับ” ชายสูงวัยตอบรับ ยิ้มพยักเลยมมาให้ฟ้ารุ่ง

พีร์ชต์มองน้องชายขีมิ ๆ “แล้วคุยกันใหม่...ที่บ้านก็ได้”

ชายหนุ่มเหยียดริมฝีปาก

คงมีทางหอรอก หากจะรอพบพี่ชายที่บ้าน.....

ไบหน้าที่ขีมิคล้ำของสามีขณะที่นั่งรถมาด้วยกันทำให้ฟ้ารุ่งพลอยหนักใจ “มีปัญหาเกี่ยวกับคุณกุริหรือคะ”

พีร์ชต์ตอบว่า “นายคนนี้เขามีปัญหาเกี่ยวกับผมทั้งปีแหละ”

“เห็นว่าอึดอัดเรื่องการเงินของบริษัท”

“ใช่ นี่เขาพูดเรื่องเพิ่มทุนกับขอขยายวงเงินโอดี เสนอให้เอาที่ดินที่รังสิตไปเป็นหลักทรัพย์ค้ำประกัน... ที่ดินนั้นหุ้นส่วนเขาอยากจะขายเอาเงินมาแบ่งกันจะแยอยู่แล้ว เพราะราคามันหยุดที่จุดสูงสุดมาหลายปีแล้ว พูดไปพูดมาจะให้เอาทรัพย์สินของเราเองลงไปค้ำ ไม่รู้มันบ้าหรือเปล่า หุ้นส่วนมีตั้งกี่คน มันจะเอาเนื้อเอาหนังตัวเองลงไปรองรับ”

“แล้วคุณพีมีคำแนะนำอะไรบ้างคะ”

“ความจริงผมคิดจะเลิกบริษัทนี้อยู่แล้ว มันมีปัญหาหนัก ตอนนี้นายกุริกลับจะมาฟื้นฟูใหม่ ผมไม่คิดว่ามันจะง่าย หุ้นส่วนคนอื่น ๆ เขาก็คิดเหมือน ๆ กัน ไม่มีใครอยากจะลงทุนเพิ่มแล้ว ทุกคนอยากจะขายหุ้นให้เรา นายกุริตั้งท่าจะตะครุบทั้ง ๆ ที่รู้ว่าบริษัทนี้อាកการเข้าขั้นโคม่าแล้ว”

“คุณกุริจริงจังกับงานนี้มาก”

“นั่นเป็นสิ่งที่ดี มันเป็นเวลาที่เขาจะต้องพิสูจน์ตัวเอง” พีร์ชต์พูด “ผมต้องให้เขาดูแลบริษัทตระการแทนแม้ว่าในที่สุดแล้วมันอาจจะต้องถูกปิดลงก็ตาม แต่ถึงยังไงผมก็มีงานอื่นรอให้เขาทำอยู่”

“คุณบอกเขาหรือเปล่าคะ”

“เปล่า กลัวเขากังงานดื้อ ๆ ผมอยากจะดูความสามารถของเขาสักพักหนึ่งก่อนว่ามีคุณสมบัติพอ หรือว่ายังเป็นเพียงเด็กดีที่ไม่เอาไหนที่ได้แต่เอาแต่ใจตัวเอง”

“เขาเคยทำงานที่เมืองนอกมาแล้ว คงไม่เสียหอรอกคะ”

ไบหน้าขริมหันมามอง

“ช่างแก้ตัวปกป้องกันจังเลยนะ”

“แหม...ไม่สักหน่อย...” หญิงสาวบีบต้นแขนของอีกฝ่าย ไม่ทันได้สังเกตอาการนี้หน้าอย่างเจ็บแปลบที่วูบขึ้น “ฟ้าเพียงแต่อยากให้ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี พี่น้องเข้าใจกัน ไม่มีปัญหาบาดหมาง” เขาจับมือเธอออกจากต้นแขน ดึงมาจุมพิตนุ่มนวลก่อนจะปล่อย “ถ้าจะบาดหมางก็เพราะเมียเอาใจน้องชายมากกว่านี้แหละ”

“คุณพี่ก็”

พีรัชต์พาฟ้ารุ่งไปรับประทานอาหาร เสร็จจากภัตตาคารก็พาไปนั่งจิบเครื่องดื่มฟังเพลง ร่างเล็กซุกอยู่ในอ้อมแขนของคนที่ เป็นสามี ไวน์เล็กน้อยทำให้ไบหน้าเธอเป็นสีจืดอยู่ในแสงไฟสลัว ฟ้ารุ่งดื่มเท่าที่ถูกปรน ทำตัวตามสบายอยู่ในอ้อมอกของผู้ที่เธอไว้วางใจ และฝากชีวิตไว้

บ่อยครั้งที่จุมพิตและริมฝีปากของอีกฝ่ายเคลียข้างแก้ม ทำราวกับหนุ่มน้อยพะเนอสาวคนรัก สองปีที่แต่งงานกันมา เขาเพิ่งจะเริ่มบอกรักและปฏิบัติต่อเธอฉันท์สามีเมื่อไม่นานมานี้เอง

“เต็นรำกั้น”

หญิงสาวทำตามอย่างว่างาย ไม่ว่าจะสามีจะพูดอะไร เธอล้วนไม่ปฏิเสธ เธอกลับเสียใจจริงว่าเวลาแห่งความสุขนี้จะผ่านพ้นไป.....

ฟ้ารุ่งเพิ่งแต่งตัวเสร็จเมื่อสามีสวมเสื้อคลุมออกมาจากห้องน้ำ เธอตื่นก่อนเตรียมตัวจะไปทำงานตามปรกติ หันมาช่วยเขาแต่งตัว พอเสื้อคลุมเลื่อนออกก็ต้องตกใจกับรอยแผลที่ต้นแขนและหลังไหล่

รอยแผลยังสด ความมืดบดกับความมีนเมาเมื่อคืนปิดบังสายตาของเธอเสียสนิท

“ไปโดนอะไรมาคะ”

พีรัชต์ชะงัก “เปล่า”

“ใส่ยานะคะ ฟ้าจะทำแผลให้”

“ไม่ต้องจ่ะ”

หญิงสาวมองรอยแผลอีกครั้ง รอยคล้ายเล็บ... เล็บมือของผู้หญิง

พีรัชต์สวมเสื้อ ทำที่เหมือนไม่สนใจอีกต่อไป

ฟ้ารุ่งรู้สึกไม่สบายใจ ไม่กล้าเอ่ยปาก ไม่อยากจะพูดถึงกลัวว่าพูดไปพูดมาจะเจ็บมาถึงตัวเธอโดยเธอจะถูกตัดสินให้เป็นผู้เสียสละเพื่อตัดความยุ่งยากทั้งหมด

ฟ้ารุ่งรู้ตัวว่าเป็นผู้มาทีหลัง แม้จะมีการแต่งงานโดยการเห็นชอบของคุณหญิงผกาผู้เป็น มารดาของเขา แต่ที่ไม่มีทะเบียนสมรส ไม่มีการป่าวประกาศอย่างเป็นทางการ คนที่รู้จักมีเพียงคนใกล้ชิดไม่กี่คนเท่านั้น

เธอมองไบหน้าอ่อนขริมของสามี แล้วก็ได้แต่นิ่งอัดอั้น พีรัชต์ไม่ออกอ้อนปรักษา ได้แต่นิ่งเงียบแบกความทุกข์ไว้เพียงลำพัง

หนุ่มใหญ่แต่งตัวเสร็จ ไบหน้าสะอาด ผมหวีเรียบ เสื้อผ้าประณีต กลิ่นน้ำหอมของผู้ชายกรุ่นอ่อนๆ เป็นชายชาญที่มีสง่าราศีและเสน่ห์ล้าลึกอีกแบบหนึ่ง

อ้อมแขนอบอุ่นกอดเธอไว้ “ระยะนี้ถ้าผมไม่กลับบ้านก็ไม่ต้องเป็นห่วงนะ แล้วก็อย่าคิดมาก ผมต้องเคลียอะไรๆ หลายเรื่อง”

สีหน้าของหญิงสาวเจื่อนจางลง เขาพูดไว้ก่อนอย่างนี้หมายความว่าคงจะไม่ง่ายที่จะได้อยู่ด้วยกันอีก แต่เธอไม่อาจคัดค้านชีวิตของเขาและเธอ ไม่ใช่เธอเป็นผู้ลิขิต

“คุณยังรักฟ้าอยู่หรือเปล่าคะ”

“ทำไมถามอย่างนั้น”

“ฟ้าอยากได้คำตอบที่เป็นความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ค่ะ”

เขามองลึกลงในตาเธอ “แน่นอน ผมรักคุณ...”

ห้องอาหารว่างเปล่าเงียบเซียบ อาหารตั้งรออยู่บนโต๊ะ เธอชงกาแฟให้สามี “ไหนบอกว่าจะหัดให้ฟ้าเล่นกอล์ฟ” หญิงสาวทวงถาม ลงนั่งจิบกาแฟอยู่ข้างๆ

พีรัชต์หันมาสบตา ประกายตาแววอนของเธอทำให้เขาใจอ่อน แม้จะหนักใจเมื่อนึกกังวลถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่ง “วันเสาร์นี้ไปภูเก็ตกัน”

“จริงหรือคะ” เธอถามอย่างกระตือรือร้น “ไปที่โมังคะ”

“ไปเครื่องบินเที่ยวเช้า”

“ดีจังเลยคะ” เธอหัวเราะเบาๆ สีหน้าเปล่งปลั่งสดใส

พีรัชต์มองอย่างเอ็นดูระคนเวทนา โอบไหล่ดึงเข้าหาแล้วจุมพิตที่แก้ม ร่างสูงอีกร่างหนึ่งพอดีเดินมายืนอยู่ที่ทางเข้า มองมาด้วยสีหน้าขริมเครียด

ฟ้ารุ่งเบี่ยงกายออกจากสามี ไบหน้ายังไม่คลายยิ้มเมื่อหันมามองผู้มาใหม่อย่างทักทาย พีรัชต์หันมาบ้าง สีหน้าบอกบุญไม่รับ

ของน้องชายบวกกับเรื่องถกเถียงเมื่อวันวานทำให้ใบหน้าเขาขมึนลง
เช่นกัน

“ตื่นแต่เช้าเหมือนกันนะนายภู”

ภูริเดินมานั่งลง ในอารมณ์พาล เขาถามไม่มีปี่มีขลุ่ย
“เมื่อไหร่ผมจะได้คำตอบเรื่องที่คุณคุยกันเมื่อวานครับ”

พีรัชต์นั่งบึ้งๆ พำรุงรู้สึกอึดอัดกับความตึงเครียดในระหว่าง
พี่น้อง ลูกขึ้นเดินไปเรียกสาวใช้เพื่อให้มาบริการน้องชายของสามี
ชายหนุ่มเหลือบมองเมื่อเธอกลับมาหนึ่ง นึกโกรธที่ต่อหน้าคนอื่น
แล้วเธอไม่เคยเอื้ออำนวยทำอะไรให้แม้แต่ชงกาแฟสักถ้วย

คล้ายกับสิ่งที่เขาได้รับและฝังใจมาตลอดช่วงวัยเยาว์... ถูก
ละเลยหมองเมินขณะที่พี่ชายได้รับการพะเน้าพะนอเอาใจอยู่ต่อหน้า
จากบิดา ปู่ย่า ตายาย ญาติพี่น้อง ทุกคนที่เขารักและคิดว่าควรจะ
รักเขา ได้พร้อมใจกันสร้างความรู้สึกกดดันต่ำต้อยคล้ายเขาไม่มีคุณค่า
และนั่นเป็นอีกปัจจัยหนึ่งซึ่งผลักดันให้เขาสร้างสมพฤติกรรมที่ทำให้ถูก
จำกัดความเป็นเด็กเกเร เหลือขอมาตลอด

“ผมจะต้องได้คำตอบ ไม่อย่างนั้นจะวางแผนอะไรไม่ได้เลย”

“ตอนนี้หุ้นส่วนบางคนไปเมืองนอก คงจะต้องรอน้อย”

“ต้องรอนานเท่าไรครับ ”

“อาจจะหนึ่งสัปดาห์”

“ถ้าอย่างนั้น กว่าจะได้คำตอบก็คงจะไม่ต่ำกว่าสองอาทิตย์”

พี่ชายไม่ตอบ นอกจากกินอาหารเงียบๆ สีหน้าเครียดขม

“ผมไม่คิดว่าบริษัทจะรอได้นานขนาดนั้น กว่าจะได้คำตอบ

กว่าจะดำเนินการหรือคิดหาทางออกใหม่ ตอนนี้บริษัทอยู่ในภาวะ
วิกฤตนะครับ”

“ก็แล้วนายจะทำยังไง” เสียงถามเหนื่อยหน่ายขุ่นเคือง
เสียงตอบบาดหมางไม่แพ้กัน

“ผมอยากขอยืมที่ดินสักแปลงหนึ่งก่อน”

“เราไม่ใช่เจ้าของบริษัทเพียงคนเดียว ทำไมจะต้องเอาตัวเอง
เข้าไปรองรับขนาดนั้น”

“แต่เราเป็นหุ้นส่วนใหญ่และรับผิดชอบดูแลอยู่” อีกฝ่ายสวน
คำพูด “ตอนนี้มีปัญหาเร่งด่วน ถ้าเราไม่ทำอะไรแล้วผมจะอยู่ที่นั่น
เพื่ออะไร”

พีรัชต์วางช้อน สีหน้าเคร่งขม “เอาไว้พูดกันทีหลัง”

“เมื่อไหร่ครับ” น้องชายคาดคั้น

อีกฝ่ายหันมาหาพำรุง “ผมจะไปส่งคุณทำงาน”

พำรุงลุกตาม แม้จะเห็นใจภูริ แต่ก็ไม่อาจเอ่ยปากสอดแทรก
ภูริมองตามก่อนจะمينกลับ มือแข็งแรงได้รูปสวย กำกระดาษเช็ดมือ
แน่นก่อนจะขยี้จนขาดยุ่ย

บรรยากาศในที่ทำงานยิ่งตึงเครียดเมื่อผู้อำนวยการมีสีหน้า
ขมวดบึ้งอยู่ตลอดเวลา ะยะนี้เขาเคร่งเครียดอยู่กับการพบปะกับคน
นอกจากการประชุมกลุ่มย่อยๆ ในบริษัทแล้วก็มีบ่อยครั้งที่ชายหนุ่มถือ
เสื้อนอกเดินหน้าเครียดออกไป ไม่ก็มิกกลุ่มบุคคลต่างๆ เข้ามาพบ
และคุยกันทีละนานๆ พำรุงเอาใจช่วย แต่หากไม่ได้ถูกเรียกหา
สักถาม เธอก็จะอยู่ในที่ทางของเธอ ไม่พาตัวเองเข้าไปวุ่นวาย
ในขณะที่ชายหนุ่มกำลังอยู่ในภาวะตึงเครียด

เธอกังวลอยู่แต่ว่าจะทิ้งหน้าที่การงานไปได้อย่างไรในเมื่อ
สภาวะการณ์ยังยุ่งยากเช่นนี้ พอมมีโอกาส หมิงสาวก็ไปคุยกับอุทัย
ผู้จัดการทั่วไปสูงอายุซึ่งคุ้นเคยกัน

“ไต่ยืนยันว่าคุณพำจะไปอยู่ภูเกิดหรือครับ จะไปเมื่อไหร่”

“ยังไม่รู้ว่าจะไปเมื่อไหร่ค่ะ แต่ว่าคงอีกไม่นาน”

“เวลาคุณพีรัชต์มาทางนี้ก็ตามมาด้วยซีครับ จะได้ไม่เหงา”

เธอยิ้ม “แล้วเรื่องงานของฉันทจะทำอย่างไรดีคะ”

“ตอนนี้จะให้คน ๆ เดียวทำแทนคุณพำทั้งหมดคงจะไม่ได้
ต้องแบ่งหน้าที่กระจายให้หลายๆ คนรับไป คงจะอีกนานกว่าจะ
แต่งตั้งใครขึ้นมาแทนที่ได้.... คุณภูริดูจะไม่ค่อยพอใจเท่าไร ไต่ยืนยัน
บ่นอยู่”

“ฉันทจะเริ่มโอนงานเลยได้ไหมคะ”

“ครับ คุณพำรุ่งตัดสินใจเองแล้วกันว่าจะให้ใครทำอะไร”

พำรุ่งรู้สึกสบายใจขึ้นที่สามารถระบายงานในความรับผิดชอบ
ออกไปได้ และยิ่งสบายใจเมื่อได้รับโทรศัพท์จากสามี

“เย็นนี้ผมจะพยายามกลับมาทานข้าวด้วย แต่ถ้ามาช้าละก็
ไม่ต้องรอนะจ๊ะ จัดของแทนด้วย พำรุ่งนี้จะได้เดินทางกันแต่เช้า”

“ได้ค่ะ”

เธอเดินตัวปลิวออกจากที่ทำงาน แวะซื้ออาหารที่เขาชอบมา
จัดเตรียมไว้

แต่ทว่าพีริชต์ไม่ได้กลับมาแต่ต้อง พำรุงจัดกระเป๋ารอ
เธอไต่ยีนเสียงรถ ฎุริกลับมาโดยไม่มีแสงดาว

อีกครู่ใหญ่ ร่างสูงในเสื้อเชิ้ตสีขาวจัตุรัสแขนขึ้นมาถึงข้อศอก
ก็เดินมาหยุดที่ประตูห้อง เสียงถามขริ่ม

“ยังไม่ทานข้าวอีกหรือ”

เธอตอบแจ่มใส “ยังค่ะ คุณฎุริทานมาหรือยัง ตามสบายนะคะ”

“ลงไปทานด้วยกันซิ”

เธอเกือบจะปฏิเสธแต่ก็เปลี่ยนใจ เลยเวลามากแล้ว พีริชต์
คงไม่หิวท้องกลับมา เธอละมือจากงาน เดินออกจากห้องมาสมทบ

“จะไปภูเก็ทหรือ” เสียงถามห้วน

“ค่ะ จะไปพรงุ่นนี้เข้า” คนตอบยิ้มสดใส เป็นยิ้มที่ชายหนุ่ม
เพิ่งจะได้เห็นเมื่อไม่นานมานี้เอง แต่ว่าเขากลับต้องเมินหน้าหนี

“มีความสุขมากนักรหรือ”

เธอไม่กล้าตอบ ไม่รู้ว่าคนพูดกำลังมีอารมณ์ขุ่นมัวอยู่ในระดับ
ใด ได้แต่เดินตามลงมาที่ห้องอาหาร เปิดฝาครอบจาน อาหาร
บางอย่างเย็นชืดจนต้องนำเข้าไปอุ่นในตู้ความร้อนง่าย ๆ เธอตักข้าว
ใส่จานให้ชายหนุ่ม เทน้ำเย็นใส่แก้ว ทำทุกอย่างที่เธอไม่เคยทำให้เขา
ต่อหน้าคนอื่น

ฎุรินั่งมองร่างเล็กๆ เคลื่อนไหว ความจริงเขาทานอาหารมา
จากข้างนอกแล้ว แต่เมื่อกลับมาเห็นอาหารมือค้ำซึ่งถูกจัดไว้อย่างดี
ไว้การถูกแต่ต้อง และเธอสาละวนอยู่แต่กับการจัดกระเป๋ำ เขาก็อด
ขัดจังหวะไม่ได้

“รู้สึกอย่างไรที่สามัคคุณต้องสับหลักรางรถไฟอยู่ตลอดเวลาแบบ
นี้” เสียงถามขริ่ม “หลบจากทางโน้นมาทางนี้ อยู่ได้แป๊บๆ ก็ต้อง
รีบกลับไป คุณพอใจกับสภาพเช่นนี้แล้วหรือ”

พำรุงหน้าเจื่อน “นี่ว่าคุณฎุริชวนลงมาทานข้าวเสียอีก”

ชายหนุ่มเขี่ยอาหารในจานเล่น “ผมไม่ใช่เพื่อนคุยที่ดี”

พำรุงพูดว่า “ฉันก็ไม่ได้คาดหวังว่าคุณจะเป็นนี่คะ”

“คุณคาดหวังอะไรจากผมบ้าง”

เธอตอบยิ้มๆ “ความเข้าใจ จริงใจ แล้วก็จริงจังค่ะ”

“คุณคิดว่าผมมีแล้วหรือยัง”

“สักห้าสิบเปอร์เซ็นต์แล้วค่ะ”

“นั่นแปลว่ายังมี”

“มี แต่ว่าฉันยังไม่เห็นต่างหาก”

“คุณก็ช่างยกย่อนัก”

“คุณฎุริก็เหมือนกัน พุดกับคนคม ถ้ามีวแต่ชื่อก็โดนพัน
ยับเยินซิคะ”

“ผมหรือจะกล้าฟันคุณพำรุง”

“ฉันโดนหลายแผลแล้วนะคะ”

ชายหนุ่มมองตาใสของอีกฝ่าย รู้สึกอารมณ์แจ่มใสขึ้น
“ยังงั้นเชียวหรือ... ถ้าจริงละก็...ขอโทษด้วย”

“ยกโทษให้ค่ะ”

สีหน้าของชายหนุ่มดีขึ้น “อุตสาหกรรมอาหารเยอะแยะ
น่าเสียดายที่เขาไม่กลับมา”

“คุณพีคจะมีธุระสำคัญ ไม่เป็นไรหรอกค่ะ เตรียมอาหาร
รอแก่นี่เรื่องธรรมดา ฉันเคยชินแล้วละ ฉันเคยหิวท้องรอจนเป็น
โรคกระเพาะไปพักหนึ่งนะ”

“แล้วรอแก่นี่เรื่องอื่นล่ะ” คำถามมีนัยหยอกเย้า พำรุงสบตา
แล้วก็ส่องมองทางอื่น ทำที่เหมือนไม่ได้ยิน

ชายหนุ่มเคี้ยวอาหารเงียบๆ แล้วก็ถามด้วยสีหน้าเคร่งขริ่ม

“คุณอุทัยบอกว่าคุณเริ่มโอนงานให้คนอื่นแล้วหรือ”

“ค่ะ”

เสียงเข้มบอกให้รู้ว่ากำลังไม่พอใจ

“ไม่มีอะไรจะดึงคุณไว้ได้เลยใช่ไหม”

หญิงสาวหลบตา เสียงตอบอ่อน “ไม่มีค่ะ”

“คุณตั้งใจจะให้เขาพาไปเก็บไว้ที่ภูเก็ท หรือว่ามีเป้าหมายอื่น”

“ฉันไม่มีเป้าหมายอะไร”

ดวงตาเคียดขริ่มมองนิ่ง อีกฝ่ายมองตอบอย่างเปิดเผย
บริสุทธิ์ใจ ชายหนุ่มวางช้อนส้อมหนักกว่าปรกติ

“ถ้าอย่างนั้นผมก็ไม่มีอะไรจะพุดอีกแล้ว”

ร่างสูงลุกขึ้นเดินหนัๆ จากไป พำรุงมองตาม คิดว่าความ
เจ้าอารมณ์ที่ต้องการอะไรแล้วไม่ได้ตั้งใจทำให้เขาพาลโกรธ เป็น
นิสัยที่เป็นมาแต่เด็กซึ่งไม่ยอมแปรเปลี่ยน

หญิงสาวส่ายหน้าแล้วก็ได้แต่ถอนใจ.....